

Morda se je mrzlo nasmejal: »Še je čas, solnček, ljubček! Najprvo vzbudi kraljico in kraljičke, potem si pomane oči tudi kralj — velikan.«

Zlati plamenčki so se vsuli skokoma na levo: do Kočne-kraljice. »Hej, hej, kraljica, vzbudi se! Vriskajoč je dan, svetle so noči, in zorne so ure v jutrih. Kraljica v dan, na solnčno plan!«

Rožnat dih lije od temena do podnožja, vse žilice so krvavozlate. Kočna-kraljica diha, vriska, poje in dramí kralja-velikana. Kraljevske sanje so se zليه v mehke, rožnate slutnje.

Kralj, kraljica in kraljički so razkošno zaplesali pod solncem. Končno so si odpeli sive suknjice še levički-zaspančki. Zaplata, Srednji vrh, kralj Grintovec in raztrgani Storžič. Hudičev boršt sredi okrogle Zaplate je spustil prvi žarek do svojih bukev in gabrov in od tam dalje do studenčka, kjer je ubožec — utonil.

Neizmerno svetla je proga pred mojimi očmi. Po redu štejem robe in robičke, grape in stezice in božam napeto brstje mladih rož.

Majniški dan jih ožarja s svojim toplim sijajem. V noči, ko bodo zagorele na nebu srebrne zvezde, pa jih bo oblila rosa. Vsak cvet — drhteč biser, vsak listič — svetla solza. Miliijonkrat pozdravljeno, moje rožnato, lepo kraljestvo!

O, da se skoro vrne ura, ko ga začutim čisto ob sebi — to lepo kraljestvo!

Kakšna bo tista ura? Ali bo pač zavriskala duša in se smejalo oko?

Tine Debeljak:

Za god.

*Solnce, solnce je kakor zlató,
kot vèlik nebeški cekin,
ki seje na našo revno zemljó
rumene pramène z višin.*

Jaz pa enkrat bom naredil takó:

*žarkov rumenih se bodem ovil
in kakor po lestvi bom plezal v nebo —
utrgal nalahno z višin bom cekin
ta zlati, rumeni cekin —
in dal ga bom mami — za god.*

Res bom naredil takó! —

